

گزارشگر رازهای نهفت

(مقالاتی در تحلیل آثار و اندیشه‌های هنریک ایپسن)

اصغر رستگار

فهرستِ مقالاتِ کتاب

عنوانِ مقاله	نویسنده	مترجم	صفحه
۱ پیشگفتار	اصغر رستگار	—	۷
۲ سیری در آثار ایپسین	اوا لو گالیین	اصغر رستگار	۱۵
۳ عقده‌گشایی هدا گابلر	اصغر رستگار	—	۸۷
۴ نگاهی به خانه‌ی عروسک	هرمان. جی. ویگاند	اصغر رستگار	۱۲۱
۵ خانه‌ی دل و خانه‌ی عروسک	اصغر رستگار	—	۱۴۱
۶ قصه‌ی یقین گشده	اصغر رستگار	—	۱۸۳
۷ معماهی رسمرس‌هلم	زیگموند فروید	اصغر رستگار	۲۰۷
۸ مرگ کمالبخش	اصغر رستگار		۲۲۱
۹ ارزیابی دیگر بار اشباح	درک راسل دیویس	اصغر رستگار	۲۵۵
۱۰ اشباح: جزیی از وجود ما	اصغر رستگار	—	۲۸۱

پیشگفتار

ای وای بر آن گوش که بس نغمه‌ی این نای
بشنید و نشد آگه از اندیشه‌ی نایی
سایه

در سال ۱۳۴۸، زمانی که مشرب و مسلکِ ما جوانان آرمان پرست آن روزگار را اندیشه و عمل «ترازِ نوین» نام‌آوران جنبشِ چپ رقم می‌زد، کتابی در معرفی ایسن و اندیشه‌ها و آثار او درآمد با عنوان ایسن آشوب‌گرای، کاوشی در زمینه‌ی جامعه‌شناسی هنر، به قلم دکتر امیر حسین آریان‌پور، که خود از مروج‌جان بلندآوازه‌ی اندیشه‌ی ترازِ نوین در ایران بود. در «توضیح» بسیار کوتاه ابتدای کتاب، به قلم ایشان، جمله‌ی پندآموز و عبرت‌افزایی در پایان آمده بود به این شرح:

در این روزگار، که پریشان اندیشی برای خود بازاری دارد، شاید برسی سیر و سلوک و شور اجتماعی هنرمندِ توانایی

کهنه‌آین و «تراز کهن» همعصر او نیز برآمده است. یعنی، دستِ کم از این حیث، هیچ توفیری میان «نوآینان» سنت‌ستیز پرولترسلک و «کهن آینان» سنت‌پرست بورژوا مشرب نبوده است. و دستِ کم بر من آشکار شد که این ایبسن شوریده بخت، از همان لحظه‌ی نخست ایبسن شدن‌اش، به تمام معنا خسرالدّنیا و الآخرت بوده است و هنوز و همچنان چوب تعنت از چپ و چماق لعنت از راست بر سرآش فرود می‌آید. این بود که رفتم و کتاب آریان‌پور را، که سالیان دراز در لُجّه‌های خاموشی و فراموشی فروخته بود، درآوردم و دوباره خواندم، و شگفتاً که دریافتم: اگر ایبسن در کشورهای غرب ترجمه شد، خوانده شد، به صحنه رفت، و آنگاه آماج تیر طعن و لعن قرار گرفت، در مژ و بوم شیرینکار ما نه ترجمه شد، نه خوانده شد، و نه به صحنه رفت، بل که ساده و سرراست، یک تن از نامورترین و معتبرترین ناقدان و هنرشناسانمان - بی آن که خود آثار ایبسن را خوانده باشد، به اتکای خوانده‌های نامداران جنبش چپ، و به خصوص، با تکیه بر آنچه انگلیس و پلخانف و مرینگ و لوناچارسکی خوانده (یا دیده) و نوشه آند - ایبسن را به سکوی تغییر کشیده و در معرفی او بانگ برآورده است که: ای «هنرآفرینان و هنرپذیران» ساده‌دل و پالوده‌ضمیر وطن، بدانید و آگاه باشید که این مرد، با این سر و سیمای آشته و ریش انبوه و «نقابی از خشونتِ مصنوعی که بر چهره زده»* و عُرَان و غضبناک به ابني ا تمام اعصار چشم دوخته است:

هنرمندِ آشوب‌گرایی ست پریشان‌اندیش،
پیامبری ست بی‌بیام
پرخاش‌جویی ست بی‌پروا

* قطعاً خوانندگان توجه خواهند داشت که در این کتاب، تمام عباراتی که با حروف درشت چاپ شده یا درون گیوه قرار گرفته آند از استاد آریان‌پور یا از گوینده‌ی مورد بحث، و تمام عباراتِ داخلِ کروشه از من است.

که از بدِ حادثه در مفاکِ آشوب‌گرایی فروافتاد، برای هنر-آفرینان و هنرپذیران ما نکته‌آموز و عبرت‌انگیز باشد.

استاد آریان‌پور، در این جزوی ۷۵ صفحه‌یی، اندیشه‌های ایبسن را در این چند جمله خلاصه کرده بود:

ایبسن بُت‌شکنی سنت شهرآشوب، و هدف او سنت‌ستیزی و بندگسلی سنت. از این‌روی، جهان‌بینی مثبتی ندارد و مردم را به کاری جز طغیان و تخریب برنمی‌انگیزد. با این‌همه، عوامل مثبتی در جهان‌بینی منفی او یافت می‌شوند.

این که ایبسن «جهان‌بینی مثبتی ندارد»، برای ما جوانان آن‌روزگار - که از او فقط خانه‌ی عروسک و اشباح و دشمن مردم را خوانده بودیم و از زندگی و آثار او چیزی نمی‌دانستیم - معنای روشنی داشت چون ما با تعبیرات و تلمیحاتِ مندرج در منشاتِ «تراز نوین» کاملاً آشنا بودیم و می‌دانستیم که «جهان‌بینی مثبت» یعنی اندیشه‌های مارکسیستی. اما باقی سخنان استاد برای ما روشن نبود، چون باقی آثار ایبسن هنوز ترجمه نشده بود و ما آن‌ها را نخوانده بودیم. با این‌همه، چون ما استاد آریان‌پور را صاحب حکمت بالغه در نقد و نظر می‌دانستیم و سخنان‌اش را بی-حکمت نمی‌پنداشتیم و خیال می‌کردیم او این آثار را از جانب ما خوانده است، از سر سادگی و ساده‌انگاری، باقی آرای او را هم صائب انگاشتیم و از آن پس همچون آرای خودیافته بی‌پروا بر زبان می‌راندیم. و این بود و بود تا آن که رفته‌رفته ابرهای تیره‌ی کیشِ تراز نوین از آفاق بس محدودِ ذهن‌ها کنار رفت و من چون به خواندن تمامی آثار ایبسن نشستم و، به خصوص، با واکنشِ سخن‌سنجانِ همعصر او آشنا شدم، به نکته‌ی غریبی برخوردم. دیدم، این که آثار ایبسن «مردم را به کاری جز طغیان و تخریب برنمی‌انگیزد»، درست همان خروشی است که از نهادِ ناقدان